

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษามูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยวิธีการใช้แบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างประชากรในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่จำนวนทั้งหมด 313 ตัวอย่าง ซึ่งผลการศึกษานำเสนอเป็น 3 ส่วน โดยส่วนแรกเป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ส่วนที่สอง มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ส่วนที่สามเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผลการศึกษารูปได้ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ที่ได้จากแบบสอบถาม/สัมภาษณ์ ประกอบด้วยลักษณะข้อมูลทางด้านต่างๆดังนี้

ตารางที่ 4-1 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านเพศ และอายุของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

เพศ	อายุ					รวม
	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี	มากกว่า 61 ปี	
ชาย	53 (32.72)	65 (40.12)	39 (24.07)	5 (3.09)	(0.00)	162 (100)
หญิง	34 (22.52)	71 (47.02)	38 (25.17)	7 (4.64)	1 (0.66)	151 (100)
รวม	87 (27.80)	136 (43.45)	77 (24.60)	12 (3.83)	1 (0.32)	313 (100)

อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือร้อยละ 35.55 ปี

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ตัวเลขด้านล่างแสดงร้อยละ

เพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิง โดยมีจำนวนเท่ากับ 162 และ 151 คน ตามลำดับ คิดเป็นร้อยละ 51.76 และ 48.24 ตามลำดับ

อายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 43.45 รองลงมาคือช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 27.80 และอายุ 41- 50 ปี ร้อยละ 24.60 โดยอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างคือ 35.55 ปี และอายุต่ำสุดคือ 21 ปี อายุสูงสุดคือ 61 ปี

ตารางที่ 4-2 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านระดับการศึกษา และอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

การศึกษา	ข้าราชการ		อาชีพ		ธุรกิจส่วนตัว	พ่อบ้าน/ แม่บ้าน	รวม
	ข้าราชการ ระดับ ต้น	ข้าราชการ ระดับสูง	พนักงาน เอกชน ระดับ ต้น	พนักงาน เอกชน ระดับสูง			
มัธยมศึกษาตอนต้น	1 (12.50)	(0.00)	7 (87.50)	(0.00)	(0.00)	(0.00)	8 (100)
มัธยมศึกษาตอน ปลาย/ปวช.	8 (27.59)	(0.00)	10 (34.48)	(0.00)	8 (27.59)	3 (10.34)	29 (100)
อนุปริญญา/ปวส.	9 (64.29)	(0.00)	(0.00)	(0.00)	5 (35.71)	(0.00)	14 (100)
ปริญญาตรี	61 (25.74)	17 (7.17)	69 (29.11)	4 (1.69)	81 (34.18)	5 (2.11)	237 (100)
สูงกว่าปริญญาตรี	(0.00)	1 (4.00)	7 (28.00)	(0.00)	16 (64.00)	1 (4.00)	25 (100)
รวม	79 (25.24)	18 (5.75)	93 (29.71)	4 (1.28)	110 (35.14)	9 (2.88)	313 (100)

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ตัวเลขด้านล่างแสดงร้อยละ

ระดับการศึกษา จากตารางที่ 4-2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีจำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 75.20 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 9.27, ระดับสูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 7.99 ส่วนระดับอนุปริญญา/ปวส.มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.47 และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.56

อาชีพ จากตารางที่ 4-2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว โดยมีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 35.14 รองลงมาคือ พนักงานเอกชนระดับต้นมีจำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 29.71, ข้าราชการระดับต้นจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 25.24 ส่วนข้าราชการระดับสูงมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75, พนักงานเอกชนระดับสูงมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.88และพ่อบ้าน/แม่บ้านจำนวนน้อยที่สุดคือ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28

ตารางที่ 4-3 แสดงลักษณะข้อมูลจำนวนสมาชิกในครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
1 คน	4	1.28	
2 คน	32	10.22	11.50
3 คน	90	28.75	40.26
4 คน	108	34.50	74.76
5 คน	58	18.53	93.29
6 คน	14	4.47	97.76
7 คน	7	2.24	100.00

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 3.81 คน

ที่มา : จากการสำรวจ

จำนวนของสมาชิกในครัวเรือน จากตารางที่ 4-3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิก 4 คน โดยมีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิก 3 คน โดยมีจำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 28.75 กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิก 5 คนมีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 18.53 กลุ่มตัวอย่างมีสมาชิกในครัวเรือน 2 คนมีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 10.22 และกลุ่มตัวอย่างมีสมาชิกในครัวเรือนเพียงคนเดียวจะมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.28 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะมีค่าเฉลี่ยสมาชิกในครัวเรือน 3.81 คน

ตารางที่ 4-4 แสดงลักษณะข้อมูลจำนวนสมาชิกที่มีรายได้ในครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

จำนวนสมาชิกที่มีรายได้	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
1 คน	29	9.27	
2 คน	159	50.80	60.06
3 คน	84	26.84	86.90
4 คน	27	8.63	95.53
5 คน	14	4.47	100.00

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนสมาชิกที่มีรายได้อยู่ในครัวเรือนเฉลี่ย 2.48 คน

ที่มา : จากการสำรวจ

จำนวนของสมาชิกที่มีรายได้ในครัวเรือน จากตารางที่ 4-4 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในครัวเรือนมีสมาชิกที่มีรายได้ 2 คน โดยมีจำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 50.80 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนมีสมาชิกที่มีรายได้ 3 คน โดยมีจำนวน 84 คนคิดเป็นร้อยละ 26.84 กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนมีสมาชิกที่มีรายได้ 1 คนมีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 9.27 ซึ่งใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนมีสมาชิกที่มีรายได้ 4 คนมีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 8.63 และกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนมีสมาชิกที่มีรายได้ 5 คนจะมีเพียง 14 คน คิดเป็นร้อยละ 4.47 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะมีค่าเฉลี่ยสมาชิกที่มีรายได้อยู่ในครัวเรือน 2.48 คน

ตารางที่ 4-5 แสดงลักษณะข้อมูลจำนวนสมาชิกที่ไม่มีรายได้ในครัวเรือนกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

จำนวนสมาชิกที่ไม่มีรายได้	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
ไม่มี	89	28.43	
1 คน	94	30.03	58.47
2 คน	86	27.48	85.94
3 คน	31	9.90	95.85
4 คน	8	2.56	98.40
5 คน	5	1.60	100.00

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนสมาชิกที่ไม่มีรายได้อยู่ในครัวเรือนเฉลี่ย 1.33 คน

ที่มา : จากการสำรวจ

จำนวนของสมาชิกที่ไม่มีรายได้ในครัวเรือน จากตารางที่ 4-5 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้ หรือต้องพึ่งพาสมาชิกคนอื่นๆภายในบ้านจำนวน 1 คน โดยมีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 94 คน คิดเป็นร้อยละ 30.03 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีสมาชิกที่ไม่มีรายได้อยู่ในครัวเรือน โดยมีจำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 28.43 กลุ่มตัวอย่างอยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกที่ไม่มีรายได้ 2 คนมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 27.48 กลุ่มตัวอย่างอยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกที่ไม่มีรายได้ 3 คนมี 31 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 กลุ่มตัวอย่างอยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกที่ไม่มีรายได้ 4 คนมีจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 2.56 ใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างอยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกที่ไม่มีรายได้ 5 คนมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.60 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะมีค่าเฉลี่ยสมาชิกที่ไม่มีรายได้อยู่ในครัวเรือน 1.33 คน

ตารางที่ 4-6 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านรายได้ของครัวเรือน ของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

รายได้ของครัวเรือน	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
5,000-10,000 บาท	34	10.86	
10,001-20,000 บาท	52	16.61	27.48
20,001-30,000 บาท	69	22.04	49.52
30,001-40,000 บาท	64	20.45	69.97
40,001-50,000 บาท	36	11.50	81.47
50,001-60,000 บาท	9	2.88	84.35
60,001-70,000 บาท	18	5.75	90.10
70,001-80,000 บาท	10	3.19	93.29
มากกว่า 80,001 บาท	21	6.71	100.00
รวม	313	100	100

รายได้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 38,725.81 บาท

ที่มา : จากการสำรวจ

รายได้ในครัวเรือน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 22.04 รองลงมาอยู่ในช่วง 30,001-40,000 บาทจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 20.45 ถัดมาคืออยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาทจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 16.61 และอยู่ในช่วง 40,001-50,000 บาท จำนวน

36 คน คิดเป็นร้อยละ 11.50 ซึ่งใกล้เคียงกับรายได้ในช่วง 5,000-10,000 บาทที่มีจำนวน 34 คิดเป็นร้อยละ 10.86 ส่วนรายได้ที่มากกว่า 80,001 บาท มีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 6.71 รายได้ช่วง 60,001-70,000 บาท มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 และรายได้ในช่วง 50,001-60,000 บาทมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.88

ตารางที่ 4-7 แสดงลักษณะข้อมูลทางด้านภาระค่าใช้จ่ายประจำของครัวเรือน ของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

รายจ่ายประจำ	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
ต่ำกว่า 5,000 บาท	102	32.59	
5,001-10,000 บาท	95	30.35	62.94
10,001-20,000 บาท	67	21.41	84.35
20,001-30,000 บาท	39	12.46	96.81
30,001-40,000 บาท	4	1.28	98.08
40,001-50,000 บาท	3	0.96	99.04
มากกว่า 50,001 บาท	3	0.96	100.00
รวม	313	100	

ภาระค่าใช้จ่ายประจำเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 11,698.08บาท

ที่มา : จากการสำรวจ

ภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายจ่ายประจำในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 0-5,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 32.59 รองลงมาอยู่ในช่วง 5,001-10,000 บาท จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 30.35 ถัดมาคืออยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาทจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 21.41, ในช่วง 20,001-30,000 บาทจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 12.46 นอกจากนั้นเป็นจำนวนเล็กน้อยและใกล้เคียงกัน ดังเช่นในช่วง 30,001-40,000 บาทที่มีจำนวน 4 คิดเป็นร้อยละ 1.28 ช่วง 40,001-50,000 บาท มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.96 ช่วง 50,001-60,000 บาท มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.64 และช่วงที่มีภาระมากกว่า 60,001 บาทมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.32

ตารางที่ 4-8 แสดงข้อมูลทางด้านผลต่างของรายได้กับภาระค่าใช้จ่ายของครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ผลต่างระหว่างรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
ต่ำกว่า 5,000 บาท	26	8.31	
5,001-10,000 บาท	44	14.06	22.36
10,001-20,000 บาท	87	27.80	50.16
20,001-30,000 บาท	58	18.53	68.69
30,001-40,000 บาท	42	13.42	82.11
40,001-50,000 บาท	24	7.67	89.78
มากกว่า 50,001 บาท	32	10.22	100.00
รวม	313	100	

ผลต่างของรายได้ กับภาระค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 27,027.73บาท

ที่มา : จากการสำรวจ

ผลต่างระหว่างรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ เนื่องจากการที่มีรายได้ที่มากแต่มีภาระรายจ่ายประจำที่ต้องจ่ายสูง เงินที่เหลือใช้จ่ายด้านต่างๆก็จะน้อยลง ดังนั้นถ้านำข้อมูลจากตารางที่ 4-6 มาหักออกด้วยตารางที่ 4-7 เราจะได้ข้อมูลดังปรากฏในตารางที่ 4-8 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเหลือเงินส่วนต่างที่ใช้จ่ายในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในช่วง 10,001-20,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 27.80 รองลงมาอยู่ในช่วง 20,001-30,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 18.53 ถัดมาคืออยู่ในช่วง 5,001-10,000 บาท จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 14.06 ซึ่งค่อนข้างใกล้เคียงกับกลุ่มในช่วง 30,001-40,000 บาท ซึ่งมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 13.42 ในช่วง มากกว่า 50,001 บาทมีจำนวน 32 คิดเป็นร้อยละ 10.22 ช่วงต่ำกว่า 5,000 บาทมีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 8.31 และช่วงที่มีจำนวนที่มีเงินส่วนต่างที่ใช้จ่ายในครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนมีจำนวนน้อยที่สุดคือ ช่วง 40,001-50,000 บาท จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 7.67

ตารางที่ 4-9 แสดงลักษณะข้อมูลฐานะทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

มีเงินพอใช้หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
พอ	198	63.26	
ไม่พอ	85	27.16	90.42
ไม่แน่ใจ	30	9.58	100.00
สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้หรือไม่			
ได้	199	63.58	63.58
ไม่ได้	114	36.42	100.00

ที่มา : จากการสำรวจ

ข้อมูลอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากข้อมูลทางด้านรายได้ของครัวเรือน, ภาระรายจ่าย และผลต่างของรายได้กับภาระค่าใช้จ่ายของครัวเรือนการศึกษา ยังสอบถามข้อมูลอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างอีกคือ การประเมินที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามประเมินตัวเองว่ามีรายได้พอที่จะนำไปใช้ในการหาความสุขด้านอื่นๆให้กับชีวิตหรือไม่ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวน 198 คนประเมินว่าตนเองมีรายได้พอใช้ คิดเป็นร้อยละ 63.26 และคำถามถึงความสามารถในการเบิกค่ารักษาพยาบาล ซึ่งจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 63.58 สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้

ตารางที่ 4-10 แสดงลักษณะข้อมูลคุณภาพอื่นๆที่มีผลต่อความเต็มใจจะจ่ายของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาลักษณะทางจิตหรือไม่	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
เคย	38	12.14	
ไม่เคย	275	87.86	100.00
การเคยผ่านประสบการณ์เลวร้ายหรือไม่			
เคย	160	51.12	
ไม่เคย	153	48.88	100.00
มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือนหรือไม่			
มี	64	20.45	
ไม่มี	249	79.55	100

ที่มา : จากการสำรวจ

ข้อมูลคุณภาพด้านอื่นๆที่มีผลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช จากสมมติฐานการศึกษายังมีข้อมูลอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นข้อมูลคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาสภาวะทางจิต โดยมีจำนวน 275 คนคิดเป็นร้อยละ 87.86 กลุ่มตัวอย่างกว่าครึ่งประเมินตัวเองว่าเคยผ่านประสบการณ์สูญเสียใหญ่ๆในชีวิตมาแล้ว คือ 160 คนคิดเป็นร้อยละ 51.12 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือ 249 คนไม่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือน โดยคิดเป็นร้อยละ 79.55

ตารางที่ 4-11 แสดงลักษณะข้อมูลค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวช	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
การมีทัศนคติดีน้อยที่สุด 18-26 คะแนน	0	0	
การมีทัศนคติดีน้อย 27-44 คะแนน	17	5.43	5.43
การมีทัศนคติดีปานกลาง 45-62 คะแนน	113	36.10	41.53
การมีทัศนคติดี 63-80 คะแนน	181	57.83	99.36
การมีทัศนคติดีที่สุด 81-90 คะแนน	2	0.64	100.00

กลุ่มตัวอย่างมีค่าทัศนคติต่อเรื่องทางด้านจิตเวชเฉลี่ยเท่ากับ 62.25 คะแนน

ที่มา : จากการสำรวจ

ค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวช จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างมีระดับของทัศนคติต่อทางด้านจิตเวชที่แตกต่างกันคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติในระดับดีคือจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 57.83 โดยมีทัศนคติปานกลางอยู่ในระดับรองลงมาคือจำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 มีทัศนคติดีมากที่สุดเพียง 2 คนคิดเป็นร้อยละ 0.64 และกลุ่มตัวอย่างไม่มีบุคคลใดเลยที่มีทัศนคติในด้านจิตเวชที่น้อยที่สุด

ข้อมูลความเครียดและสุขภาพจิต จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างมีระดับของความเครียดที่แตกต่างกันคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับของความเครียดค่อนข้างสูงกว่าปกติ คือจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 38.93 รองลงมาคือระดับของความเครียดปกติซึ่งมีจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 37.38 โดยมีระดับของความเครียดต่ำกว่าปกติ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 10.86 ซึ่งใกล้เคียงกับระดับของความเครียดสูงกว่าปกติ 31 คน ซึ่งเป็นร้อยละ 9.90 และสุดท้ายกลุ่ม

ตัวอย่างที่มีความเครียดสูงกว่าปกติเลยจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 2.88 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะ
ที่ระดับคะแนนความเครียดและสุขภาพจิตเฉลี่ยที่ 22.28 คะแนน

ตารางที่ 4-12 แสดงลักษณะข้อมูลความเครียดและสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง

			หน่วย : คน	
คะแนนข้อมูลความเครียดและ สุขภาพจิต	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	
ระดับความเครียดต่ำกว่าปกติ ระดับ คะแนน 0-10 คะแนน	34	10.86	10.86	
ระดับความเครียดเกณฑ์ปกติ ระดับ คะแนน 11-21 คะแนน	117	37.38	48.24	
ระดับความเครียดค่อนข้างสูงกว่าปกติ ระดับคะแนน 22-31 คะแนน	122	38.98	87.22	
ระดับความเครียดสูงกว่าปกติ ระดับ คะแนน 32-41 คะแนน	31	9.90	97.12	
ระดับความเครียดสูงมาก ระดับ คะแนน 42-72 คะแนน	9	2.88	100.00	

กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนระดับความเครียดและสุขภาพจิตเฉลี่ยเท่ากับ 22.28 คะแนน

ที่มา : จากการสำรวจ

ข้อมูลการเลือกที่จะเข้าร่วมโครงการ จากตารางที่ 4-13 แสดงถึงผลจากการตอบแบบสอบถาม
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อระดับของความสนใจในการเข้าร่วมโครงการ ในกรณีที่โครงการไม่เสีย
ค่าใช้จ่ายใดๆ กลุ่มตัวอย่างกว่าร้อยละ 93 สนใจเข้าร่วมโครงการ แสดงว่าบุคคลส่วนใหญ่ให้ความสนใจ
สนใจในการที่จะดูแลรักษาปัญหาทางด้านสุขภาพจิตอย่างมาก แต่เมื่อสอบถามถึงความสนใจต่อ
โครงการในกรณีที่ต้องมีการเสียค่าใช้จ่าย กลุ่มตัวอย่างจะให้ความสนใจน้อยลงคือเหลือเพียงร้อย
ละ 62.62 ทั้งนี้จากการสอบถามส่วนใหญ่มองว่าการบริการนี้ควรเป็นสิ่งที่รัฐต้องเตรียมให้กับ
ประชาชนมากกว่าการที่ประชาชนจะต้องเสียเงินเอง และบางกลุ่มมองว่าเงินที่จะจ่ายออกไปนั้น
อาจจะไม่คุ้มค่ากับผลที่ได้รับ

ตารางที่ 4-13 แสดงลักษณะข้อมูลการเลือกที่จะเข้าร่วมโครงการกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ความสนใจในการเข้าร่วมโครงการ	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
กรณีไม่เสียเงิน			
เข้าร่วม	292	93.29	0
ไม่เข้าร่วม	21	6.71	100
ความสนใจในการเข้าร่วมโครงการ			
กรณีเสียเงิน			
เข้าร่วม	196	62.62	0
ไม่เข้าร่วม	117	37.38	100

ที่มา : จากการสำรวจ

4.2 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช

ในหัวข้อนี้จะแสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ของประชาชนกลุ่มตัวอย่างใน เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการใช้แบบสอบถาม/สัมภาษณ์ โดยวิธีการหามูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช นั้นจะใช้วิธี Bidding Game ซึ่งได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 และจากวิธีการดังกล่าวทำให้ได้มูลค่าของคำตอบในส่วนของมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย 8 คำตอบดังนี้คือ มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชเท่ากับ ไม่ยินดีที่จะจ่ายเลย, 37.5 บาท, 62.5 บาท, 87.5 บาท, 125 บาท, 175 บาท, 250 บาท, และ 300 บาท จากนั้นจะเป็นการแสดงผลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยจำแนกตามตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคม สามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4-14 แสดงลักษณะข้อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย (บาท)	จำนวน	ร้อยละ	ร้อยละสะสม
ไม่เต็มใจจ่ายเลย	117	37.38	
พอใจจ่ายในจำนวน 37.5 บาท	6	1.92	39.30
พอใจจ่ายในจำนวน 62.5 บาท	36	11.50	50.80
พอใจจ่ายในจำนวน 87.5 บาท	17	5.43	56.23
พอใจจ่ายในจำนวน 125 บาท	45	14.38	70.61
พอใจจ่ายในจำนวน 175 บาท	37	11.82	82.43
พอใจจ่ายในจำนวน 250 บาท	33	10.54	92.97
พอใจจ่ายในจำนวน 300 บาท	22	7.03	100.00

กลุ่มตัวอย่างมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชเฉลี่ยเท่ากับ 98.86 บาท

ที่มา : จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4-14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมีจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 37.38 รองลงมาคือมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายที่ 125 บาท มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 14.38 ต่อมาคือมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายที่ 175 บาท มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 11.82 ซึ่งใกล้เคียงกับมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายที่ 62.5 บาท ซึ่งมีจำนวน 36 คน ร้อยละ 11.50 โดยมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายสูงสุด 300 บาท มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.03 และกลุ่มที่มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย 37.5 บาท มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92 มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 313 คน เท่ากับ 98.76 บาท

4.2.1 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามเพศ

จากตารางที่ 4-15 พบว่า ทั้งสองเพศแทบจะไม่มี ความแตกต่างทางด้านมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมูลค่าเฉลี่ยของฝ่ายชายมากกว่าเล็กน้อย โดยในมูลค่าความพอใจที่จะจ่าย ณ ราคา 125 บาท มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างของฝ่าย

ชาย 27 คน ซึ่งค่อนข้างที่จะมากกว่าจำนวนของฝ่ายหญิงที่มีเพียง 18 คน นอกจากนั้นในส่วนอื่นๆ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4-15 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	หน่วย : คน				รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจ ในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88- 125 บาท	พอใจ ในช่วง 175-300 บาท		
ชาย	57 (35.20)	22 (12.30)	38 (12.30)	45 (5.60)	162 (100.0)	98.94
หญิง	60 (39.70)	20 (13.30)	24 (13.30)	47 (6.60)	151 (100.0)	98.76

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.2 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามอายุ

จากตารางที่ 4-16 พบว่า แต่ละช่วงอายุมีความแตกต่างทางด้านมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชอย่างมาก โดยจากตาราง มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายจะสูงขึ้น ตามอายุที่เพิ่มขึ้น โดยในช่วงอายุ 21-30 ปี ไม่มีกลุ่มตัวอย่างที่ยินดีจะจ่ายค่าบริการในระดับราคา 300 บาทเลย นอกจากนี้ยังมีจำนวนร้อยละของการไม่เต็มใจที่จะจ่ายสูงที่สุดเมื่อเทียบกับช่วงอายุอื่นๆ ทำให้มูลค่าความพอใจจะจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุนี้นี้มีเพียง 67.51 บาท ในช่วงอายุ 31-40 ปีจะมีลักษณะของมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายคล้ายๆช่วงอายุ 21-30 ปี แต่ที่มีระดับความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยสูงกว่าน่าจะมาจากการที่มีความพอใจที่จะจ่ายในระดับราคา 300 บาทที่มากกว่าของระดับช่วงอายุ 21-30 ปี และระดับช่วงอายุ 41-50 ปีและช่วงอายุ 51-60 ปีจะมีลักษณะความพอใจที่จะจ่ายต่างจากช่วงอายุ 21-30 ปี และ 31-40 ปี กล่าวคือจะมีร้อยละความพอใจจะจ่ายที่ในระดับราคา 175 - 300 บาทที่สูงกว่าของ 2 กลุ่มแรก ทำให้มีให้มูลค่าความพอใจจะ

จ่ายเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุนี้ที่มากกว่ามาก กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายกับอายุจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ดังเช่นที่สมมติฐานตั้งไว้

ตารางที่ 4-16 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ช่วงอายุ	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจ ในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88- 125 บาท	พอใจ ในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่า เฉลี่ย (บาท)
21-30 ปี	36 (41.38)	17 (19.54)	22 (25.29)	12 (13.79)	87 (100.00)	67.51
31-40 ปี	51 (37.50)	22 (16.18)	30 (22.06)	33 (24.26)	136 (100.00)	93.22
41-50 ปี	28 (36.36)	2 (2.60)	9 (11.69)	38 (49.35)	77 (100.00)	131.21
51-60 ปี	1 (8.33)	1 (8.33)	1 (8.33)	9 (75.00)	12 (100.00)	190.67
มากกว่า 61 ปี	1 (100.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (100.00)	0.00

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.3 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามระดับการอาชีพ

จากตารางที่ 4-17 พบว่าในอาชีพที่แตกต่างกันส่งผลให้มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชมีลักษณะแตกต่างกันด้วย ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการระดับต้นส่วนใหญ่จะไม่มี ความเต็มใจจ่าย โดยมีจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 40.51 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการระดับต้นจะมีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยจะมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 29.11 ในส่วนที่น้อยที่สุดของกลุ่มตัวอย่างข้าราชการระดับต้นคือกลุ่มที่มีความพอใจในช่วง 37.5-62.5 บาทซึ่งมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 8.86 เนื่องจากจำนวนที่พอใจจ่ายในช่วง 88-125 บาทและ 175-300 บาทรวมกันมีค่ามากคิดเป็นร้อยละ 50.63 ทำ

ให้มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มอาชีพข้าราชการระดับต้นคือ 97.85 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการระดับสูง ส่วนใหญ่จะไม่มีเพิ่มเติมใจจ่ายเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างข้าราชการระดับต้น แต่จะมีจำนวนร้อยละที่น้อยกว่า โดยมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 38.89 แต่ในความพอใจจะจ่ายช่วง 88-125 บาทและความพอใจในช่วง 175-300 บาทรวมกันมากถึงร้อยละ 55.55 ทำให้มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มอาชีพข้าราชการระดับสูงคือ 102.83 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานเอกชนระดับต้นส่วนใหญ่ ถึงแม้จะไม่มีเพิ่มเติมใจจ่ายโดยมีจำนวน 30 คนคิดเป็นร้อยละ 32.26 และกลุ่มที่รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างที่มีจะมีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทคล้ายกับกลุ่มข้าราชการ โดยมีจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 29.03 แต่ในกลุ่มเอกชนระดับต้นที่มีความพอใจจะจ่ายช่วง 37.5-62.5 บาทจะมีอัตราร้อยละที่สูงกว่าของกลุ่มข้าราชการมากคือจำนวน 17 คิดเป็นร้อยละ 18.28 ทำให้มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยของกลุ่มอาชีพเอกชนระดับต้นคือ 97.84 บาท จะเห็นได้จากตารางที่ 4-16 ยังไม่สามารถสรุปได้อย่างชัดเจนเท่าใดนักว่าอาชีพมีความสัมพันธ์กับมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายหรือไม่

ตารางที่ 4-17 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง			รวม	หน่วย : คน มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
		37.5-62.5 บาท	88-125 บาท	175-300 บาท		
ข้าราชการระดับต้น	32 (40.51)	7 (8.86)	17 (21.52)	23 (29.11)	79 (100.00)	97.85
ข้าราชการระดับสูง	7 (38.89)	1 (5.56)	4 (22.22)	6 (33.33)	18 (100.00)	102.83
พนักงานเอกชนระดับต้น	30 (32.26)	17 (18.28)	19 (20.43)	27 (29.03)	93 (100.00)	97.84
พนักงานเอกชนระดับสูง	2 (50.00)	0 (0.00)	1 (25.00)	1 (25.00)	4 (100.00)	106.25
ธุรกิจส่วนตัว	40 (36.36)	15 (13.64)	20 (18.18)	35 (31.82)	110 (100.00)	105.55
พ่อบ้านหรือแม่บ้าน	6 (66.67)	2 (22.22)	1 (11.11)	0 (0.00)	9 (100.00)	25.11

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.4 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามระดับการศึกษา

จากตารางที่ 4-18 พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชเฉลี่ยเพียง 76.63 บาท เนื่องจากจากส่วนใหญ่จะไม่มี ความพอใจที่จะจ่ายคือ 3 คนคิดเป็นร้อยละ 37.50 แต่ยังมีบางส่วนที่พอใจที่จะจ่ายในระดับ 88-125 บาททำให้ค่าเฉลี่ยความพอใจที่จะจ่ายจึงไม่ต่ำมากนัก โดยมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37. ในส่วนของผู้ที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีความเต็มใจที่จะจ่าย มีความเต็มใจจ่ายโดยมีจำนวน 11 คนคิดเป็นร้อยละ 37.93 และมีจำนวนผู้เต็มใจที่จะจ่ายในระดับ 175-300 บาทจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 27.59 เป็นอันดับรองลงมา ทำให้ค่าเฉลี่ยของมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายของระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าเฉลี่ยคือ 92.34 บาท ในระดับการศึกษาอนุปริญญาหรือเทียบเท่า จะมีกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในระดับนี้ไม่มีความพอใจที่จะจ่ายร้อยละ 50 หรือเป็นจำนวน 7 คน รองลงมาจะยินดีที่จะจ่ายในช่วง 175-300 คือมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 35.71 ทำให้กลุ่มตัวอย่างในช่วงนี้มีความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 91.07 บาท จะเห็นได้ว่าในระดับที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่ก็จะมีลักษณะคล้ายกันคือมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีความพอใจที่จะจ่ายเป็นส่วนมาก ในระดับการศึกษาปริญญาตรีจะพบว่าลักษณะที่แตกต่างจากระดับการศึกษาที่ต่ำกว่า กล่าวคือจะมีการกระจายตัวของความเต็มใจที่จะจ่ายที่ใกล้เคียงกันถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะไม่มี ความพอใจที่จะจ่ายคือจำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 37.55 แต่ในส่วนอื่นๆเช่นความพอใจที่จะจ่ายในระดับ 175-300 บาทมีจำนวน 69 คิดเป็นร้อยละ 29.11 และความพอใจที่จะจ่ายในระดับ 88-125 มีจำนวน 48 คนคิดเป็นร้อยละ 20.25 และความพอใจที่จะจ่ายในระดับ 37.5-62.5 มีจำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 13.08 ทำให้ค่าเฉลี่ยของความพอใจที่จะจ่ายในระดับการศึกษาปริญญาตรีคือ 98.3 บาท ในระดับการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรีส่วนใหญ่จะให้ความพอใจที่จะจ่ายในระดับ 175-300 บาทมากที่สุดคือ 9 คนคิดเป็นร้อยละ 36 ทำให้มีความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยมากกว่าระดับการศึกษาอื่นๆคือ 123.12 บาท โดยจากตารางทั้งหมดจะเห็นว่า ผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่านั้นจะมีค่าความเต็มใจจ่ายเฉลี่ยที่สูงกว่าซึ่งสอดคล้องกับการคาดคะเนที่ว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีจิตสำนึกในการที่จะรักษาสุขภาพตนเอง และมีความรู้เท่าทันต่อการรักษาสุขภาพตนเองมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำกว่านั่นเอง

ตารางที่ 4-18 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ระดับการศึกษา	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88-125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
มัธยมศึกษาตอนต้น	3 (37.50)	1 (12.50)	3 (37.50)	1 (12.50)	8 (100.00)	76.63
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	11 (37.93)	5 (17.24)	5 (17.24)	8 (27.59)	29 (100.00)	92.34
อนุปริญญา/ปวส.	7 (50.00)	0 (0.00)	2 (14.29)	5 (35.71)	14 (100.00)	91.07
ปริญญาตรี	89 (37.55)	31 (13.08)	48 (20.25)	69 (29.11)	237 (100.00)	98.30
สูงกว่าปริญญาตรี	7 (28.00)	5 (20.00)	4 (16.00)	9 (36.00)	25 (100.00)	123.12

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.5 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้าน

จิตเวชจำแนกตามสถานภาพการสมรส

จากตารางที่ 4-19 พบว่า ผู้ที่มีสถานภาพโสดนั้น ส่วนใหญ่มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 32.73 รองลงมาคือช่วงที่กลุ่มตัวอย่างไม่มีความพอใจที่จะจ่ายมี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 30 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสดนั้นมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 107.26 บาท ในขณะที่ผู้ที่มีสถานภาพสมรสจะมีลักษณะที่แตกต่างออกไปคือ ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างไม่มีความพอใจที่จะจ่ายโดยมีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 41.11 รองลงมาคือช่วงใหญ่มีความเต็มใจจ่ายในช่วง 175-300 บาท จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสนั้นมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 96.33 บาท สำหรับผู้ที่มีสถานภาพ ม่ายนั้นส่วนใหญ่อยู่ในช่วงที่กลุ่มตัวอย่างไม่มีความพอใจที่จะจ่ายมีจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 42.11 มีความเต็มใจที่จะจ่าย

ในช่วง 37.5-62.5 บาทเป็นอันดับรองลงมา โดยมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 31.58 และกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพม่ายนั้นมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 72.53 บาท

ตารางที่ 4-19 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามสถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน						
สถานภาพการสมรส	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจในช่วง 88-125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
โสด	33 (30.00)	19 (17.27)	22 (20.00)	36 (32.73)	110 (100.00)	107.26
สมรส	74 (41.11)	17 (9.44)	39 (21.67)	50 (27.78)	180 (100.00)	96.33
ม่าย	8 (42.11)	6 (31.58)	1 (5.26)	4 (21.05)	19 (100.00)	72.53
แยกกันอยู่	2 (50.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (50.00)	4 (100.00)	106.25

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.6 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือน

จากตาราง 4-20 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือน 1-3 คนส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมีจำนวน 49 คนคิดเป็นร้อยละ 38.89 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจจ่ายในช่วง 175-300 บาทมีจำนวน 31 คนคิดเป็นร้อยละ 24.6 ซึ่งใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 88-125 บาทที่มีจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 23.02 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือน 1-3 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 91.07 บาท ในกลุ่มต่อมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือน 4-5 คน ส่วนใหญ่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทมีจำนวน 56 คนคิดเป็นร้อยละ 33.73 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เต็มใจจ่าย

ค่าบริการมีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 21.08 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจในช่วง 37.5-62.5 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจในช่วง 88-125 มีจำนวนใกล้เคียงกัน โดยในกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือน 4-5 คนนี้มีมูลค่าความพอใจเฉลี่ย 105.89 บาท และในกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 6-7 คนซึ่งส่วนใหญ่ก็จะมีลักษณะคล้ายกันคือที่ไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 42.86 ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือน 6-7 คนนี้มีมูลค่าความพอใจเฉลี่ย 90 บาท

ตารางที่ 4-20 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนสมาชิก ในครัวเรือน	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง			รวม	หน่วย : คน มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
		37.5-62.5 บาท	88-125 บาท	175-300 บาท		
1-3 คน	49 (38.89)	17 (13.49)	29 (23.02)	31 (24.60)	126 (100.00)	91.07
4-5 คน	35 (21.08)	23 (13.86)	28 (16.87)	56 (33.73)	166 (100.00)	105.89
6-7 คน	9 (42.86)	2 (9.52)	5 (23.81)	5 (23.81)	21 (100.00)	90.00

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.7 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้

จากตาราง 4-21 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 1 คนส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมีจำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 41.38 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท และกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 37.5-62.5 บาท โดยมีจำนวนเท่ากันคือ 6 คนคิดเป็นร้อยละ 20.69 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 1 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 85.48 บาท ในกลุ่มต่อมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 2 คนส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 33.33 โดยรองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะ

จ่ายในช่วง 175-300 บาท มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 29.56 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจจ่ายในช่วง 88-125 บาทซึ่งมีจำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 22.01 เนื่องจากร้อยละของช่วงความพอใจในช่วง 88-300 สูง ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 2 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 100.82 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 3 คนส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 37 คนคิดเป็นร้อยละ 44.05 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 27.38 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 3 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 91.58 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 4 คนส่วนใหญ่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 48.15 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 29.63 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 4 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 138.93 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 5 คนส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 21.43 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ 5 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ย คือ 70.64 บาท

ตารางที่ 4-21 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่มีรายได้	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจในช่วง 88-125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
1 คน	12 (41.38)	6 (20.69)	5 (17.24)	6 (20.69)	29 (100.00)	85.48
2 คน	53 (33.33)	24 (15.09)	35 (22.01)	47 (29.56)	159 (100.00)	100.82
3 คน	37 (44.05)	9 (10.71)	15 (17.86)	23 (27.38)	84 (100.00)	91.58
4 คน	8 (29.63)	1 (3.70)	5 (18.52)	13 (48.15)	27 (100.00)	138.93
5 คน	7 (50.00)	2 (14.29)	2 (14.29)	3 (21.43)	14 (100.00)	70.64

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.8 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ไม่มีรายได้อ

จากตาราง 4-22 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้อ 0-1 คน ส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมีจำนวน 68 คนคิดเป็นร้อยละ 37.16 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 54 คนคิดเป็นร้อยละ 29.51 โดยกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้อ 0-1 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 99.81บาท ในกลุ่มต่อมาคือกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้อ 2-3 คน ส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 53 คนคิดเป็นร้อยละ 33.33 โดยรองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท มีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 29.56 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจจ่ายในช่วง 88-125 บาท ซึ่งมีจำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 22.01 เนื่องจากร้อยละของช่วงความพอใจในช่วง 88-300 สูง ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้อ 2-3 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 99.03 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้อ 4-5 คนส่วนใหญ่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 48.15 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เต็มใจจ่ายค่าบริการ โดยมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 29.63 โดยกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในครัวเรือนที่มีสมาชิกไม่มีรายได้อ 4-5 คนมีความพอใจจ่ายเฉลี่ยคือ 83.85 บาท

ตารางที่ 4-22 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ไม่มีรายได้อของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

จำนวนสมาชิก ในครัวเรือนที่ ไม่มีรายได้อ	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88- 125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
0-1 คน	68 (37.16)	21 (11.48)	40 (21.86)	54 (29.51)	183 (100.00)	99.81
2-3 คน	53 (33.33)	24 (15.09)	35 (22.01)	47 (29.56)	159 (100.00)	99.03
4-5 คน	8 (29.63)	1 (3.70)	5 (18.52)	13 (48.15)	27 (100.00)	83.85

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.9 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้าน จิตเวชจำแนกตามจำนวนรายได้

จากตารางที่ 4-23 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ในครัวเรือนที่แตกต่างกัน มีมูลค่าความเต็มใจจ่าย
ในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชต่างกัน

ตารางที่ 4-23 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการ
ด้านจิตเวชจำแนกตามรายได้ในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

รายได้ใน ครัวเรือน	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจในช่วง 88-125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
5,000-10,000 บาท	15 (44.12)	6 (17.65)	4 (11.76)	9 (26.47)	34 (100.00)	86.12
10,001-20,000 บาท	17 (32.69)	9 (17.31)	10 (19.23)	16 (30.77)	52 (100.00)	99.63
20,001-30,000 บาท	19 (27.54)	10 (14.49)	20 (28.99)	20 (28.99)	69 (100.00)	107.00
30,001-40,000 บาท	29 (45.31)	9 (14.06)	13 (20.31)	13 (20.31)	64 (100.00)	77.45
40,001-50,000 บาท	16 (44.44)	3 (8.33)	7 (19.44)	10 (27.78)	36 (100.00)	93.44
50,001-60,000 บาท	1 (11.11)	3 (33.33)	1 (11.11)	4 (44.44)	9 (100.00)	130.78
60,001-70,000 บาท	4 (22.22)	2 (11.11)	5 (27.78)	7 (38.89)	18 (100.00)	132.06
70,001-80,000 บาท	6 (60.00)	0 (0.00)	1 (10.00)	3 (30.00)	10 (100.00)	80.00
มากกว่า 80,001 บาท	10 (47.62)	0 (0.00)	1 (4.76)	10 (47.62)	21 (100.00)	86.12

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

จากกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 5,000-10,000 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายโดยมีจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 44.12 ถึงแม้ว่าระดับรองลงมาคือความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทจำนวน 9 คิดเป็นร้อยละ 26.74 แต่ก็ไม่มากพอทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 5,000-10,000 บาท คือ 86.12 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 10,001-20,000 บาทส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย แต่มีขนาดที่ลดลง และใกล้เคียงกับกลุ่มที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทคือจำนวน 17 คนคิดเป็นร้อยละ 32.69 และ 16 คนคิดเป็นร้อยละ 30.77 ตามลำดับ จึงทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 10,001-20,000 บาทสูงขึ้นคือ 99.63 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 20,001-30,000 บาทส่วนใหญ่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 88-125 บาท และ 175-300 บาท โดยที่จำนวนเท่ากันคือ 20 คนคิดเป็นร้อยละ 28.99 โดยกลุ่มที่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายมีขนาดใกล้เคียงกันคือจำนวน 19 คนคิดเป็นร้อยละ 27.54 ทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 20,001-30,000 บาทสูงคือ 107 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 30,001-40,000 บาท ส่วนใหญ่ไม่มีความพอใจที่จะจ่ายโดยมีจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 45.31 โดยกลุ่มที่เต็มใจที่จะจ่ายในช่วง 88-125 บาท และ 175-300 บาทซึ่งเท่ากันคือจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 20.31 มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 30,001-40,000 บาทสูงถึง คือ 77.45 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 40,001-50,000 ส่วนใหญ่ไม่มีความพอใจที่จะจ่ายโดยมีจำนวน 16 คนคิดเป็นร้อยละ 44.44 โดยกลุ่มที่เต็มใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท มีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 27.78 มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 40,001-50,000 บาทคือ 93.44 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 50,001-60,000 บาทมีจำนวนน้อย แต่ส่วนใหญ่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทโดยมีจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 44.44 โดยกลุ่มที่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายมีจำนวนเพียง 1 คน ทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 50,001-60,000 บาทสูงถึง 130.78 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 60,001-70,000 บาทส่วนใหญ่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทโดยมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 38.89 รองลงมาคือกลุ่มที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 88-125 บาทมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 27.78 โดยกลุ่มที่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายมีจำนวน 4 คน ทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 60,001-70,000 บาทสูงที่สุดคือ 132.06 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 70,001-80,000 บาทส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 60 ทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 20,001-30,000 บาทสูงถึง คือ 80 บาท และกลุ่มตัวอย่างสุดท้ายคือกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 80,001 บาทขึ้นไปมีจำนวนมาก ส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย

และ มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทเท่ากันคือมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละเป็นร้อยละ 47.62 มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ครัวเรือนในช่วง 80,001 บาทขึ้นไปคือ 86.12 บาท

4.2.10 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามจำนวนภาระรายจ่ายประจำ

จากตารางที่ 4-24 กลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนที่แตกต่างกัน มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชต่างกัน จากกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง ต่ำกว่า 5,000 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย และมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชในช่วง 175 -300 บาทใกล้เคียงกัน คือ 23 คน และ 22 คน คิดเป็นร้อยละ 36.51 และ 34.92 ตามลำดับ ทำให้มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง ต่ำกว่า 5,000 บาทคือ 105.65 บาท ต่อมาในกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 5,001 -10,000 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายคือ 33 คน คิดเป็นร้อยละ 34.74 โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่เต็มใจจะจ่ายในช่วง 88-125 บาทเป็นอันดับรองลงมามีจำนวน 28 คนคิดเป็นร้อยละ 29.47 มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 5,001 -10,000 บาทคือ 91.68 บาท ที่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 10,001 -20,000 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 47.78 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่เต็มใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยมีจำนวน 17 คนคิดเป็นร้อยละ 25.37 มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 10,001 -20,000 บาท คือ 87.4 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 20,001 -30,000 บาท กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่ายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่เต็มใจจะจ่ายในช่วง 175 -300 บาท โดยมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 25.64 มูลค่าความพอใจเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 20,001 -30,000 บาท คือ 89.23 บาท ที่ในกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนในช่วง 30,001-40,000 บาท จนถึงกลุ่มตัวอย่างที่มีภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนมากกว่า 50,000บาท มีจำนวนน้อย และส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย

ตารางที่ 4-24 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการ
ด้านจิตเวชจำแนกตามภาระรายจ่ายประจำในครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ภาระรายจ่าย ประจำใน ครัวเรือน	ไม่เต็ม ใจจ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88- 125 บาท	พอใจ ในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่า เฉลี่ย (บาท)
ต่ำกว่า 5,000 บาท	23 (36.51)	10 (15.87)	8 (12.70)	22 (34.92)	63 (100.00)	105.65
5,000-10,000 บาท	33 (34.74)	12 (12.63)	28 (29.47)	22 (23.16)	95 (100.00)	91.68
10,001-20,000 บาท	30 (44.78)	8 (11.94)	12 (17.91)	17 (25.37)	67 (100.00)	87.40
20,001-30,000 บาท	15 (38.46)	7 (17.95)	7 (17.95)	10 (25.64)	39 (100.00)	89.23
30,001-40,000 บาท	2 (50.00)	0 (0.00)	1 (25.00)	1 (25.00)	4 (100.00)	106.25
40,001-50,000 บาท	1 (33.33)	0 (0.00)	0 (0.00)	2 (66.67)	3 (100.00)	200.00
มากกว่า 50,001 บาท	1 (33.33)	0 (0.00)	1 (33.33)	1 (33.33)	3 (100.00)	125.00

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.11 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้าน จิตเวชจำแนกตามจำนวนส่วนต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ

จากตารางที่ 4-23 และตารางที่ 4-24 ยังไม่สามารถสะท้อนถึงฐานะของกลุ่มตัวอย่างชัดเจนนัก โดยถ้านำผลต่างของรายได้และภาระรายจ่ายประจำมาลบกันจะได้เงินที่ใช้จ่ายได้ของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีผลต่อความพอใจที่จะจ่ายดังตารางที่ 4-25 โดยจากตารางที่ 4-25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำที่ต่ำกว่า 5,000 บาทส่วนใหญ่ มีความไม่เต็มใจที่จะจ่าย

อัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมีจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 34.62 โดยรองลงมาคือกลุ่มที่มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ในช่วง 175-300 บาทคือมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 26.92 ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำที่ต่ำกว่า 5,000 บาทมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 96.27 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 5,001-10,000 บาทส่วนใหญ่ มีความไม่เต็มใจที่จะจ่าย โดยมีจำนวน 22 คนคิดเป็นร้อยละ 50 โดยกลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วงต่างมีความใกล้เคียงกันคือกลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาทคือมีจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 20.45 กลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 32.5-62.5 บาทมีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 15.91 และกลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 88-125 บาทมีจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 13.64 ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำที่ต่ำกว่า 5,001-10,000 บาทมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 69.98 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 10,001-20,000 บาทส่วนใหญ่กลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาทใกล้เคียงกับกลุ่มที่ไม่เต็มใจจะจ่าย โดยมีจำนวน 26 คนคิดเป็นร้อยละ 29.89 และมีจำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 27.59 ตามลำดับทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 10,001-20,000 บาทมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 103.87 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 20,001-30,000 บาทส่วนใหญ่ มีความไม่เต็มใจที่จะจ่าย โดยมีจำนวน 25 คนคิดเป็นร้อยละ 43.1 โดยรองลงมาคือกลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 88-125 บาทคือมีจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 25.86 ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 20,001-30,000 บาทมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 83.48 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 30,001-40,000 บาทส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาทคือมีจำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมาคือกลุ่มที่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย ซึ่งมีจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 30.95 ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 30,001-40,000 บาทมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 115.57 บาท ในกลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 40,001-50,000 บาทส่วนมากคือ กลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาทจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 41.67 โดยรองลงมาคือกลุ่มที่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย มีจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 33.33 กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำ 40,001-50,000 บาทมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 124.04 บาท และสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับภาระรายจ่ายประจำมากกว่า 50,001 บาทขึ้นไป ส่วนใหญ่ไม่เต็มใจที่จะจ่าย โดยมีจำนวน 16 คนคิดเป็นร้อยละ 50 โดยรองลงมาคือกลุ่มที่มีความพอใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาทคือมีจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 40.63 ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีผลต่างของรายได้กับ

การระจ่ายประจำมากกว่า 50,001 บาทขึ้นไป มีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 114.06 บาท จะเห็นได้ว่ายิ่งผลต่างของรายได้กับการระจ่ายประจำที่มากขึ้นใด ทำให้มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยยิ่งสูงขึ้น ตาม

ตารางที่ 4-25 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามผลต่างของรายได้กับการค่าใช้จ่ายของครัวเรือนของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

ผลต่างของรายได้กับการค่าใช้จ่าย	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจในช่วง 88-125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
ต่ำกว่า 5,000 บาท	9 (34.62)	5 (19.23)	5 (19.23)	7 (26.92)	26 (100.00)	96.27
5,000-10,000 บาท	22 (50.00)	7 (15.91)	6 (13.64)	9 (20.45)	44 (100.00)	69.98
10,001-20,000 บาท	24 (27.59)	15 (17.24)	22 (25.29)	26 (29.89)	87 (100.00)	103.87
20,001-30,000 บาท	25 (43.10)	6 (10.34)	15 (25.86)	12 (20.69)	58 (100.00)	83.48
30,001-40,000 บาท	13 (30.95)	6 (14.29)	8 (19.05)	15 (35.71)	42 (100.00)	115.57
40,001-50,000 บาท	8 (33.33)	3 (12.50)	3 (12.50)	10 (41.67)	24 (100.00)	124.04
มากกว่า 50,001 บาท	16 (50.00)	0 (0.00)	3 (9.38)	13 (40.63)	32 (100.00)	114.06

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.12 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้าน จิตเวชจำแนกตามข้อมูลฐานะทางเศรษฐกิจอื่นๆ

จากการให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประเมินตนเองว่าตนเองมีรายได้เพียงพอกับการที่จะหา
ความสุขอื่นๆ ได้หรือไม่จาก ผลของตารางที่ 4-26 พบว่า ผู้ที่ประเมินฐานะตนเองที่แตกต่างกัน
ส่งผลให้มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชที่
แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-26 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการ
ด้านจิตเวชจำแนกตามข้อมูลฐานะทางเศรษฐกิจอื่นๆของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

มีเงินพอใช้ หรือไม่	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจ ในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88-125 บาท	พอใจ ในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่า เฉลี่ย (บาท)
พอ	62 (31.31)	26 (13.13)	39 (19.70)	71 (35.86)	198 (100.00)	109.56
ไม่พอ	47 (55.29)	12 (14.12)	17 (20.00)	9 (10.59)	85 (100.00)	59.36
ไม่แน่ใจ	8 (26.67)	4 (13.33)	6 (20.00)	12 (40.00)	30 (100.00)	140.10
สามารถเบิกค่า รักษาพยาบาลได้ หรือไม่						
ได้	78 (39.20)	25 (12.56)	41 (20.60)	55 (27.64)	199 (100.00)	95.87
ไม่ได้	39 (34.21)	17 (14.91)	21 (18.42)	37 (32.46)	114 (100.00)	104.06

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

กล่าวคือในกลุ่มที่ประเมินว่าตนเองมีรายได้ที่เพียงพอในการหาความสุขด้านอื่นๆจะมีความพอใจเฉลี่ยที่ 109.56 บาท ส่วนใหญ่มีความเต็มใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาท มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 35.86 โดยเมื่อเทียบกับ กลุ่มตัวอย่างที่ประเมินว่าตนเองมีเงินไม่พอใช้ในการหาความสุขด้านอื่นๆที่มีความพอใจเฉลี่ยเพียง 59.36 บาท ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจที่จะจ่ายมีจำนวน 47 คนคิดเป็นร้อยละ 55.29 และสุดท้ายกลุ่มที่ไม่แน่ใจจะมีความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยสูงสุดคือ 140.1 ให้นำมาจากรวมที่กลุ่มตัวอย่างที่เลือกข้อนี้เล็กน้อยเกินไป กลุ่มตัวอย่างที่สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ส่วนใหญ่จะไม่มีความเต็มใจที่จะจ่ายมีจำนวน 78 คนคิดเป็น 39.2 ร้อยละลงมาคือที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทมีจำนวน 55 คนเป็นร้อยละ 27.64 มีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 95.87 บาทน้อยกว่าของกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สามารถเบิกค่ารักษาพยาบาลที่มีความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ย 104.06 บาท ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีความเต็มใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เต็มใจจะจ่ายมีจำนวนใกล้เคียงกัน

4.2.13 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้าน

จิตเวชจำแนกตามข้อมูลคุณภาพอื่นๆที่ส่งผลต่อความเต็มใจจะจ่าย

จากตารางที่ 4-27 กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิตมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชเฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมี ดังสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่มองว่ายิ่งผู้ที่เคยเห็นมีประสบการณ์ว่าปัญหาภาวะทางจิตเป็นอย่างไร จะเห็นค่าของการดูแลทางด้านสุขภาพจิตมาก ถึงแม้ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิตจะไม่เต็มใจจะจ่ายคือมีจำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 37.5 แต่มีจำนวนที่พอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทที่มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีคือมีจำนวน 21 คนคิดเป็นร้อยละ 32.81 กับของกลุ่มที่ไม่เคยมีเคยใกล้ชิดมีปัญหาทางจิตที่มีกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท 71 คน ซึ่งเป็นร้อยละเพียง 28.51 เช่นเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างที่เคยผ่านประสบการณ์เลวร้ายในชีวิตมีความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมี ดังเช่นสมมติฐาน โดยกลุ่มที่เคยผ่านประสบการณ์เลวร้ายจะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 113.06 บาทซึ่งส่วนใหญ่จะมีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทมีจำนวน 57 คนคิดเป็นร้อยละ 35.63 กลุ่มที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์เลวร้ายจะมีความพอใจที่จะจ่ายเพียง 84.01 ซึ่งส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจที่จะจ่ายโดยมีจำนวน 66 คนคิดเป็นร้อยละ 43.14 ในกลุ่มสุดท้ายกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลพิเศษ กลับมีความพอใจที่จะจ่ายที่ต่ำกว่าบุคคลที่สุดท้ายกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลพิเศษ ซึ่งตรงข้ามกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลพิเศษส่วนใหญ่จะไม่มีความเต็มใจที่จะจ่ายมี

จำนวน 20 คนคิดเป็นร้อยละ 52.63 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลพิเศษที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนที่น้อยเกินไป

ตารางที่ 4-27 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามข้อมูลคุณภาพอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับความเต็มใจจ่ายของกลุ่มตัวอย่าง

						หน่วย : คน
เคยมีคนใกล้ชิดมี ปัญหาภาวะทางจิต หรือไม่	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจ ในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจ ในช่วง 88- 125 บาท	พอใจ ในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
เคย	24 (37.50)	7 (10.94)	12 (18.75)	21 (32.81)	64 (100.00)	108.27
ไม่เคย	93 (37.35)	35 (14.06)	50 (20.08)	71 (28.51)	249 (100.00)	96.44
การเคยผ่าน ประสบการณ์แล้วร้าย หรือไม่						
เคย	51 (31.88)	20 (12.50)	32 (20.00)	57 (35.63)	160 (100.00)	113.06
ไม่เคย	66 (43.14)	22 (14.38)	30 (19.61)	35 (22.88)	153 (100.00)	84.01
มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือนหรือไม่						
มี	20 (52.63)	3 (7.89)	6 (15.79)	9 (23.68)	38 (100.00)	76.05
ไม่มี	97 (35.27)	39 (14.18)	56 (20.36)	83 (30.18)	275 (100.00)	102.01

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.2.14 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้าน จิตเวชจำแนกตามค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวช

จากสมมติฐานของการศึกษาที่ตั้งไว้ว่าการมีค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวชที่ดีย่อมทำให้กลุ่มตัวอย่างจะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชที่สูงขึ้นเช่นกัน จากตารางที่ 4-28 กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีที่สุดจะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชเฉลี่ยที่สูงที่สุด เมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดคือ 119 บาท โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีจะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ย 101.82 บาท ซึ่งถึงแม้ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีนี้ จะไม่เต็มใจที่จะจ่าย แต่จะไม่จะมีจำนวนใกล้เคียงกับกลุ่มที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทคือ 63 คนและ 56 คนตามลำดับ

ตารางที่ 4-28 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่าง

ค่าทัศนคติที่มีต่อ เรื่องทางด้านจิตเวช	ไม่เต็มใจ จ่าย	พอใจ			รวม	มูลค่า เฉลี่ย (บาท)
		ในช่วง 37.5-62.5 บาท	ในช่วง 88- 125 บาท	ในช่วง 175-300 บาท		
การมีทัศนคติดีน้อย ที่สุด 18-26 คะแนน	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0.00
การมีทัศนคติดีน้อย 27-44 คะแนน	16 (94.12)	0 (0.00)	0 (0.00)	1 (5.88)	17 (100.00)	10.29
การมีทัศนคติดีปาน กลาง 45-62 คะแนน	38 (33.63)	14 (12.39)	27 (23.89)	34 (30.09)	113 (100.00)	107.08
การมีทัศนคติดี 63- 80 คะแนน	63 (34.81)	27 (14.92)	35 (19.34)	56 (30.94)	181 (100.00)	101.82
การมีทัศนคติดีที่สุด 81-90 คะแนน	0 (0.00)	1 (50.00)	0 (0.00)	1 (50.00)	2 (100.00)	119.00

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

ในกลุ่มที่มีทัศนคติดีปานกลางจะมีลักษณะเช่นเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดี คือ ส่วนใหญ่จะไม่เต็มใจที่จะจ่าย แต่จะไม่ต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความตั้งใจจะจ่ายในช่วง 175-300 บาทมากคือ 38คน และ 34 คนตามลำดับ จากตารางที่ 4-28 จะเห็นได้ว่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกันกับมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย

4.2.15 มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามลักษณะข้อมูลความเครียดและสุขภาพจิต

จากตารางที่ 4-29 จากคะแนนความเครียดระดับต่างๆ กลุ่มที่มีความเครียดระดับต่ำกว่าปกติ ส่วนใหญ่จะไม่มี ความเต็มใจที่จะจ่ายจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช โดยมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 41.18 รองลงมาคือกลุ่มที่มีความเครียดต่ำกว่าปกติที่มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชในช่วง 175-300 บาทซึ่งใกล้เคียงกับกลุ่มที่มีความเครียดต่ำกว่าปกติที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 88-125 บาท ซึ่งมีจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 26.47 และจำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 23.53 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเครียดต่ำกว่าปกติจะมีค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 91.62 บาท ในกลุ่มต่อมาคือกลุ่มที่มีความเครียดเกณฑ์ปกติ ส่วนใหญ่จะไม่มี ความเต็มใจที่จะจ่ายคือมีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 43.59 รองลงมาคือกลุ่มที่มีความเครียดปกติที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทมีจำนวน 33 คนคิดเป็นร้อยละ 28.21 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเครียดปกติจะมีค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 88.44 บาท ในกลุ่มที่มีความเครียดระดับค่อนข้างสูงกว่าปกติส่วนใหญ่ก็จะไม่มี ความเต็มใจที่จะจ่าย แต่มีสัดส่วนที่ลดลง โดยมีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 32.79 รองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทมีจำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 28.69 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 88-125 บาทมีจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 23.77 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเครียดระดับค่อนข้างสูงกว่าปกติจะมีค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 105.84 บาท ต่อมาในกลุ่มที่มีความเครียดระดับสูงกว่าปกติ ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาทโดยมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 38.71 รองลงมาคือกลุ่มที่ไม่มีพอใจที่จะจ่ายซึ่งมีจำนวน 9 คนคิดเป็นร้อยละ 29.03 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเครียดระดับสูงกว่าปกติจะมีค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 121.87 บาท ต่อมา ในกลุ่มที่มีความเครียดระดับสูงมาก ส่วนใหญ่จะไม่มี ความเต็มใจที่จะจ่ายเท่ากับกลุ่มตัวอย่างที่มีความพอใจที่จะจ่ายในช่วง 175-300 บาท โดยทั้งสองกลุ่มมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเครียดระดับสูงมากจะมีค่าความพอใจที่จะจ่ายเฉลี่ยคือ 87.67 บาท ทั้งนี้จะเห็นได้ว่ายิ่งภาวะความเครียดสูงมากขึ้น ส่งผลให้ ความเต็มใจที่จะจ่ายสูงขึ้น ตรงตามสมมติฐาน

ตารางที่ 4-29 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชจำแนกตามลักษณะข้อมูลความเครียดและสุขภาพจิตของกลุ่มตัวอย่าง

หน่วย : คน

คะแนนข้อมูลความเครียดและสุขภาพจิต	ไม่เต็มใจจ่าย	พอใจในช่วง 37.5-62.5 บาท	พอใจในช่วง 88-125 บาท	พอใจในช่วง 175-300 บาท	รวม	มูลค่าเฉลี่ย (บาท)
ระดับความเครียดต่ำกว่าปกติ	14	3	8	9	34	91.62
ระดับคะแนน 0-10 คะแนน	(41.18)	(8.82)	(23.53)	(26.47)	(100.00)	
ระดับความเครียดเกณฑ์ปกติ	51	14	19	33	117	88.44
ระดับคะแนน 11-21 คะแนน	(43.59)	(11.97)	(16.24)	(28.21)	(100.00)	
ระดับความเครียดค่อนข้างสูงกว่าปกติ ระดับคะแนน 22-31 คะแนน	40	18	29	35	122	105.84
ระดับคะแนน (32.79)	(14.75)	(23.77)	(28.69)	(100.00)		
ระดับความเครียดสูงกว่าปกติ ระดับคะแนน 32-41 คะแนน	9	5	5	12	31	121.87
ระดับคะแนน (29.03)	(16.13)	(16.13)	(38.71)	(100.00)		
ระดับความเครียดสูงมาก ระดับคะแนน 42-72 คะแนน	3	2	1	3	9	87.67
ระดับคะแนน (33.33)	(22.22)	(11.11)	(33.33)	(100.00)		

ที่มา : จากการสำรวจ

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บแสดงร้อยละ

4.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช

การวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยหรือตัวแปรทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 313 ตัวอย่าง โดยอาศัยเครื่องมือทางสถิติ 2 อย่างคือ การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์แบบโพรบิท (Probit Analysis) ซึ่งมีตัวแปรตามคือ มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางจิตเวชและตัวแปรอิสระ 13 ตัวแปรตามสมมติฐาน ดังแสดงรายละเอียดตามตารางที่ 4 -30

ตารางที่ 4-30 แสดงตัวแปรหรือปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่นำมาใช้ในแบบจำลอง

ตัวแปร	คำอธิบาย
Age	อายุของกลุ่มตัวอย่าง (ปี)
Burden	การมีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือน 1 = มี 0 = ไม่มี
Edu	ระดับการศึกษา
Enough	การประเมินรายได้ของตนเองว่าพอที่จะใช้หาความสุขอื่นๆ
Enough-1	1 = พอใช้, 0 = อื่นๆ
Enough-2	1 = ไม่พอใช้, 0 = อื่นๆ
Exp-Bad	การเคยผ่านประสบการณ์เลวร้าย
Inc-diff	ผลต่างของรายได้กับภาระค่าใช้จ่ายของครัวเรือนต่อเดือน(บาท)
Mem-ill	เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิต 1 = มี 0 = ไม่มี
Mem-Out	จำนวนสมาชิกที่ไม่มีรายได้(คน)
Low-Occ	อาชีพ 1 = พนักงานเอกชน และข้าราชการระดับต้น 0 = อาชีพอื่นๆ
Refund	ความสามารถในการเบิกค่ารักษาพยาบาล 1 = ได้ 0 = ไม่ได้
Status	สถานภาพการสมรส
Status-1	1 = โสด, 0 = อื่นๆ
Status-2	1 = ม่าย, 0 = อื่นๆ
Status-3	1 = สมรส, 0 = อื่นๆ
Total-2	ค่าทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวช
Total-3	ค่าคะแนนระดับความเครียดและสุขภาพจิต

4.3.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis)

ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) ซึ่งถือเป็นการวิเคราะห์ที่ง่ายจะประกอบด้วย 2 หัวข้อคือ ค่าพารามิเตอร์ และแบบจำลองที่เหมาะสมของการประมาณการจากกลุ่มตัวอย่าง และการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวช โดยแบบจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ

1) ค่าพารามิเตอร์ และแบบจำลองของมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ

จากผลการศึกษาดังตารางที่ 4-31 พบว่า ปัจจัยในเรื่องของอายุ (Age) มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่าถ้าบุคคลมีอายุที่มากขึ้น ก็จะมีแนวโน้มที่จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชมากขึ้น ทั้งนี้ น่าจะมาจากการที่บุคคลหนึ่งอายุเพิ่มมากขึ้น มีประสบการณ์ในชีวิตที่มากขึ้นย่อมมองเห็นความสำคัญของการดูแลสุขภาพ เห็นความสำคัญในเรื่องของการดูแลสุขภาพจิต จากการวิเคราะห์นี้จะเห็นได้ว่าการเริ่มต้นที่จะสร้างความคิดเห็นทางการดูแลสุขภาพจิตนี้ ควรจะเริ่มจากบุคคลที่มีอายุสูงมากกว่ากลุ่มอายุที่น้อยกว่า

ปัจจัยในเรื่องของการที่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือน (Burden) ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ เนื่องจากตัวแปรนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ค่าพารามิเตอร์ที่เป็นลบหมายถึง การที่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือน จะทำให้มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของสมาชิกในครัวเรือนนั้นลดลงกว่ากลุ่มที่ไม่มีบุคคลที่ต้องดูแลเป็นพิเศษ ซึ่งตรงกันข้ามกับข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้

สำหรับปัจจัยในเรื่องของการศึกษา (Edu) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก แต่ไม่ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ โดยเป็นไปตรงตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้าบุคคลมีความรู้สูงขึ้น จะทำให้มีแนวโน้มที่จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชที่เพิ่มขึ้น สะท้อนถึงว่า การที่บุคคลมี

ความรู้ที่มากย่อมทราบถึงความสำคัญ และความเสียหายจากการไม่ให้ความใส่ใจทางการดูแลสุขภาพ

สำหรับปัจจัยในเรื่องของผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำแต่ละเดือน (Inc-diff) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก แต่ไม่ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ถึงแม้ขนาดจะน้อยมากก็ตาม ซึ่งอธิบายได้ว่า ถ้าบุคคลมีผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำที่สูงขึ้น ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชที่เพิ่มขึ้น และจากค่าพารามิเตอร์ของปัจจัยรายได้มีค่าเป็นบวกก็แสดงได้ว่า มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชนั้นเป็นสินค้าปกติ (Normal Goods) นั่น เนื่องจากเหตุที่ว่า มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชที่แสดงนั้นมีค่าน้อยมากเมื่อเทียบกับของผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำครัวเรือนได้รับในแต่ละเดือน และเมื่อมีผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำครัวเรือนได้รับในแต่ละเดือนสูงขึ้น มีเงินเหลือมากพอที่จะหาความต้องการด้านอื่นๆ ที่สูงกว่าการตอบสนองความต้องการทางด้านอาหาร และดำรงชีวิต การดูแลสุขภาพทางด้านสุขภาพจิตก็จะได้รับความสำคัญที่มากขึ้น

สำหรับปัจจัยในเรื่องของการประเมินฐานะของตนเองว่ามากเพียงพอที่จะหาความสุขด้านอื่นๆ (Enough) เนื่องจากตัวแปรนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่มี 3 คำตอบคือเพียงพอ, ไม่เพียงพอ และไม่แน่ใจ โดยการวิเคราะห์ให้คำตอบไม่แน่ใจเท่ากับศูนย์ ดังนั้นคำตอบของตัวแปรหุ่นที่แสดงออกมาจะมี 2 คำตอบคือคำตอบว่าเพียงพอ(Enough-1) ซึ่งผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ และคำตอบว่าไม่เพียงพอ(Enough-2) ซึ่งผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ค่าพารามิเตอร์ของคำตอบว่าเพียงพอ(Enough-1) เป็นลบหมายถึง การที่มีบุคคลที่มั่นใจว่าตนเองมีฐานะทางเศรษฐกิจที่สามารถหาความพอใจด้านต่างๆ ได้ จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชที่จะจ่ายต่ำกว่าบุคคลที่ไม่มั่นใจ และค่าพารามิเตอร์ของคำตอบว่าไม่เพียงพอ(Enough-2) เป็นลบเช่นกันก็จะหมายความว่า การที่มีบุคคลที่มั่นใจว่าตนเองมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่สามารถจะหาความพอใจด้านต่างๆ ได้ จะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายต่ำกว่าบุคคลที่ไม่มั่นใจ แต่เนื่องจากขนาดของบุคคลที่ไม่มั่นใจน้อยกว่าของบุคคลที่มั่นใจ จะหมายความว่า บุคคลที่มั่นใจว่าตนเองมีฐานะทางเศรษฐกิจที่สามารถหาความพอใจด้านต่างๆ ได้ (Enough-1) จะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายสูงกว่า บุคคลที่ไม่มั่นใจ(Enough-2) ซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คำตอบที่ได้นี้ช่วยทำให้มั่นใจว่า การวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชนั้นเป็นสินค้าปกติ (Normal Goods) ดังที่สรุปจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายกับผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำแต่ละเดือน

ปัจจัยที่การเคยผ่านประสบการณ์เลวร้าย(Exp-Bad)เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ซึ่งเป็นตัวแปรนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่มี 2 คำตอบ ความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่าบุคคลใดประเมินตนเองว่าเคยผ่านประสบการณ์เลวร้าย จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชสูงกว่าบุคคลที่ไม่เคย เป็นการพิสูจน์ในเชิงปริมาณได้อย่างชัดเจนว่า เมื่อบุคคลที่เคยผ่านเรื่องที่เลวร้ายมาทุกคนจะพบว่า การที่จะผ่านเหตุการณ์เลวร้ายไปได้นั้น การรู้จักตนเอง การให้ความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญย่อมดีกว่าการที่จะต้องผ่านหรือคิดเพียงคนเดียวเท่านั้น นอกจากนี้ยังสามารถอ้างได้ว่า บุคคลที่เคยผ่านประสบการณ์อันเลวร้ายมา เห็นค่าของการที่จะดูแลตนเองมากกว่าบุคคลที่ไม่เคย

ส่วนปัจจัยการที่เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิต (Mem-ill) เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก แต่ไม่ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ ซึ่งปัจจัยนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่มี 2 คำตอบ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้สามารถอธิบายได้ว่าหากบุคคลหนึ่งเคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิต จะมีผลทำให้มีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้จะเนื่องมาจากว่า การที่บุคคลหนึ่งเคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิตจะต้องเคยเห็นผลกระทบจากการที่มีปัญหาสภาวะทางจิตทั้งจากตัวผู้ป่วยเป็นผู้กระทำ และจากทางสังคม เหตุผลเหล่านี้จะทำให้บุคคลนั้นเห็นค่าของการที่จะเริ่มต้นดูแลรักษาสุขภาพจิตของตนเองมากกว่าบุคคลที่ไม่เคยใกล้ชิดกับผู้มีปัญหาสภาวะทางจิต

จำนวนผู้พำนักอาศัยที่ไม่มีรายได้ (Mem-Out) เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางลบ และไม่ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ ค่าที่ได้หมายถึง ยิ่งจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ไม่มีรายได้มากเท่าใด จะทำให้มูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชลดลงเท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถอธิบายได้ว่าการมีครัวเรือนที่ไม่มีรายได้มาก เปรียบเสมือนการเป็นภาระที่บุคคลที่มีรายได้ในครัวเรือนต้องรับผิดชอบมาก จากการสอบถามเฉพาะบุคคลที่มีรายได้ การยังมีภาระที่มากบุคคลนั้นย่อมประเมินตนเองว่า บุคคลนั้นมีความสำคัญต่อครอบครัวมาก ตนเองจึงต้องพยายามรักษาสุขภาพของตนเองไว้ให้คืออยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นแล้ว บุคคลอื่นๆที่ไม่มีรายได้จะต้องลำบากมากขึ้นหากว่าตนเองไม่สามารถหารายได้เข้ามาในครัวเรือนได้ นอกจากนี้การมีภาระที่มากยังส่งผลถึงความเครียดที่มากขึ้นด้วย ด้วยภาวะที่เครียดมากย่อมส่งผลให้มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายจะสูงตามด้วย

ตารางที่ 4-31 แสดงผลการทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชโดยการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Std. Error	t - statistic	Sig. Lvl
Constant	-165.883	77.35783	-2.14436**	0.0328
Age	4.567294	0.832839	5.484009***	0.0000
Burden	-27.123	17.10528	-1.58565	0.1139
Edu	6.530307	6.812999	0.958507	0.3386
Inc-diff	0.00011	0.000263	0.41827	0.6761
Enough-1	-32.5582	18.57693	-1.75261*	0.0807
Enough-2	-69.6883	20.59047	-3.38449***	0.0008
Exp-Bad	24.65205	10.76187	2.290684**	0.0227
Gender	9.421216	10.83801	0.869276	0.3854
Mem-ill	5.498858	13.3808	0.410952	0.6814
Mem-Out	-1.33001	4.730689	-0.28115	0.7788
Low-Occ	25.11571	13.03005	1.927523*	0.0549
Refund	10.61835	11.72675	0.905481	0.3659
Status-1	41.67102	48.90065	0.852157	0.3948
Status-2	-37.3033	51.65713	-0.72213	0.4708
Status-3	-0.03337	47.65136	-0.0007	0.9994
Total-2	0.842679	0.649134	1.298159	0.1952
Total-3	0.392861	0.583879	0.672846	0.5016

R - Square = 0.2062

Adjust R Square = 0.1605

Std. Error of Estimate = 91.403

F-Statistic = 4.509 , Prob(F-Statistic) = 0.0000

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%
 ** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%
 *** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

อาชีพเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่การศึกษาให้ความสนใจ (Low-Occ) จากการประมาณการอาชีพเป็นตัวแปรนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่มีหลายคำตอบแต่ที่เราให้ความสนใจคืออำนาจที่ต้องรับผิดชอบการตัดสินใจที่สูง และต่ำตามลำดับ โดยถ้าอาชีพของกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพที่มีอำนาจการตัดสินใจต่ำเช่น พนักงานเอกชนระดับต้น และข้าราชการระดับต้นมีค่าเท่ากับ 1 ส่วนอาชีพอื่นๆต่อไปจะมีค่าเป็น 0 ดังนั้น ค่าพารามิเตอร์ที่ได้จากตารางคือการเปรียบเทียบกับอาชีพที่มีการตัดสินใจต่ำเทียบกับอาชีพอื่นๆ จากตารางจะเห็นว่าค่าพารามิเตอร์เป็นบวก แสดงถึงกลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพที่มีการตัดสินใจต่ำจะมีความพอใจที่จะจ่ายค่าบริการทางด้านจิตเวชที่สูงกว่า อาชีพอื่นๆ โดยผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ ผลการศึกษาตัวแปรอาชีพนี้ไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าถ้าอาชีพที่มีความเครียดมากเช่น ข้าราชการระดับสูง, พนักงานเอกชนระดับสูง หรือเจ้าของธุรกิจส่วนตัว น่าจะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายมากกว่าอาชีพที่มีความเครียดน้อยกว่า เช่น ข้าราชการระดับต้น, พนักงานเอกชนระดับต้น หรือพ่อแม่บ้าน ทั้งนี้อาจจะมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเช่นอาชีพข้าราชการระดับสูง และพนักงานเอกชนระดับสูงมีจำนวนน้อยเกินไปทำให้ผลที่ได้อาจจะไม่สามารถสะท้อนภาวะจริงของประชากรทั้งหมด

ปัจจัยในเรื่องความสามารถในการเบิกค่ารักษาพยาบาล (Refund) เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) อีกหนึ่งตัวที่ศึกษา พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก แต่ไม่ผ่านนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า การที่บุคคลสามารถในการเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ จะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชมากกว่าบุคคลที่ไม่สามารถในการเบิกค่ารักษาพยาบาล

ส่วนปัจจัยในเรื่องสถานภาพสมรส (Status) เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) แบบมีหลายตัว จากการวิเคราะห์พบว่าถ้าบุคคลนั้นหย่าหรือแยกกันอยู่จะเท่ากับ 0, ถ้าบุคคลนั้นโสดจะเท่ากับ 1, ถ้าบุคคลนั้นม้ายจะเท่ากับ 2 และถ้าบุคคลนั้นสมรสแล้วจะเท่ากับ 3 โดยค่าพารามิเตอร์ทั้ง 3 ไม่ผ่านนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ สามารถวิเคราะห์ได้ว่า บุคคลที่โสดจะมีค่าพารามิเตอร์เป็นบวกที่มากที่สุด แสดงว่าบุคคลที่โสดจะมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชสูงกว่าบุคคลที่หย่าหรือแยกกันอยู่ ในบุคคลที่ม้ายจะมีค่าพารามิเตอร์ที่เป็นลบ แสดงถึงบุคคลที่เป็นม้ายจะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายน้อยที่สุดในกลุ่มสถานภาพการสมรส และสุดท้ายบุคคลที่แต่งงานแล้วจะมีค่าพารามิเตอร์เป็นบวกแต่มีขนาดน้อยกว่าของบุคคลที่เป็น โสด แสดงถึงบุคคลที่แต่งงานแล้วจะมีมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายมากกว่าคนที่หย่าร้างหรือม้าย แต่น้อยกว่าบุคคลที่โสด ทั้งหมดนี้ไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ปัจจัยในเรื่องทัศนคติต่อเรื่องทางด้านจิตเวช (Total-2) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก แต่ไม่ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.1$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแสดงถึงการที่บุคคลยังมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับจิตเวชมากขึ้นเท่าใด ย่อมมีมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชสูงขึ้นตาม การมีทัศนคติที่ดีแสดงถึงการยอมรับว่าการดูแลทางด้านสุขภาพจิตเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในชีวิตมาก การเสียเงินเพื่อดูแลสุขภาพจิตใจของตนเป็นเรื่องสำคัญมากตาม

และสุดท้ายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเครียด และสุขภาพจิตของบุคคล (Total-3) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก แต่ไม่ผ่านนัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำที่ตั้งไว้คือที่ $\alpha = 0.1$ โดยตรงตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่า ความเครียดคือเป็นปัญหาที่บุคคลหนึ่งเมื่อเป็นแล้วต้องการที่จะหาวิธีแก้ไข ยิ่งเมื่อรู้สึกว่าคุณเองมีความเครียดที่สูง ย่อมต้องการรักษาให้ดีขึ้น แม้ว่าจะต้องเสียเงินก็ตาม

โดยสรุปแล้วปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของประชาชนชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ได้แก่ ปัจจัยในเรื่องของอายุ การประเมินฐานะตนเองว่าสามารถพาความสุขทางด้านอื่นๆ ได้หรือไม่ การเคยผ่านประสบการณ์อันเลวร้ายมาก่อน และ ทัศนคติที่มีต่อเรื่องทางด้านจิตเวช ส่วนตัวแปรอื่น ๆ นั้นซึ่งได้แก่ การศึกษา รายได้ การที่มีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอยู่ในครัวเรือน การที่เคยมีคนใกล้ชิดมีปัญหาภาวะทางจิต จำนวนผู้พำนักอาศัยที่ไม่มีรายได้ อาชีพ ความสามารถในการเบิกค่ารักษาพยาบาล สถานภาพสมรส และความเครียดสุขภาพจิตของบุคคล นั้นพบว่าเป็นตัวแปรที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสามารถสรุปจากค่า Beta ได้ว่า อายุ เป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการพยากรณ์ตัวแปรตามได้มากที่สุดด้วยนั่นเอง

การประมาณค่า จะได้ค่า R-Square เท่ากับ 0.2062 ค่า F-Statistic เท่ากับ 3.845 และค่า Prob(F-Statistic) เท่ากับ 0.000 แสดงว่า ผลการทดสอบพารามิเตอร์ทุกตัวไม่เท่ากับ 0 หมายถึง การเลือกตัวแปรที่นำมาใช้ในการประมาณค่านี้ มีความเหมาะสมในการอธิบายมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของประชาชนชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่และผลการทดสอบแบบจำลองนี้ให้ค่าการประมาณอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.000 จึงเชื่อมั่นได้ว่าแบบจำลองนี้มีความเหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้

จากตารางที่ 4-31 ข้างต้นเมื่อเรานำเอาเฉพาะตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวช ซึ่งได้กล่าวไปแล้วนั้น มาทำการวิเคราะห์ใหม่อีกครั้ง โดยตัดตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องออก เพื่อพิจารณาหาสมการถดถอยที่เหมาะสมที่จะสามารถนำมาเป็นตัวแทนในการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการ

วิเคราะห์ทางด้านจิตเวชของประชาชนชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งจะได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4-32 และทำให้ได้ผลการถดถอยซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

$$\text{WTP} = (-13.53) + 3.325\text{Age} + (-25.15)\text{Enough-1} + (-69.09)\text{Enough-2} + 24.70\text{Exp-bad} + 29.37\text{Low-Occ}$$

การประมาณค่าครั้งนี้ จะได้ค่า R-Square เท่ากับ 0.1905 ค่า F-Statistic เท่ากับ 5.307 และค่า Prob(F-Statistic) เท่ากับ 0.000 แสดงว่า ผลการทดสอบพารามิเตอร์ทุกตัวไม่เท่ากับ 0 หมายถึง การเลือกตัวแปรที่นำมาใช้ในการประมาณค่านี้ มีความเหมาะสมในกามูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินสำหรับการจ่ายอัตราค่าบริการของการรับบริการด้านจิตเวชของประชาชนชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่และผลการทดสอบแบบจำลองนี้ให้ค่าการประมาณอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.000 จึงเชื่อมั่นได้ว่าแบบจำลองนี้มีความเหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้

ตารางที่ 4-32 แสดงผลการทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปแบบตัวเงินการเข้ารับบริการด้านจิตเวชโดยการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุพิจารณาเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Std. Error	t - statistic	Sig. Lvl
Constant	-13.529	35.51101	-0.38098	0.7035
Age	3.325108	0.726531	4.576691***	0
Enough-1	-25.1589	18.47048	-1.36211*	0.1042
Enough-2	-69.0945	19.94683	-3.46393***	0.0006
Exp-Bad	24.69906	10.65907	2.317188**	0.0212
Low-Occ	29.36771	12.01999	2.44324**	0.0151

R - Square = 0.1905

Adjust R Square = 0.1565

Std. Error of Estimate = 93.235

F-Statistic = 5.037 , Prob(F-Statistic) = 0.00000

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%
 ** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%
 *** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

ตารางที่ 4-33 แสดงมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินการเข้ารับบริการด้านจิตเวชจากแบบจำลองที่ผ่านการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ พิจารณาเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ลักษณะตัวแปรที่ใช้	มูลค่าความเต็มใจที่จะจ่าย
มูลค่าความพอใจที่จะจ่ายจากค่าเฉลี่ยที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง	112.29 บาท
กรณีที่ 1 บุคคลที่ไม่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , ไม่เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และไม่ได้มีอาชีพพนักงานระดับต้น	118.20 บาท
กรณีที่ 2 บุคคลที่ไม่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , ไม่เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย แต่มีอาชีพพนักงานระดับต้น	147.57 บาท
กรณีที่ 3 บุคคลที่ไม่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และไม่ได้มีอาชีพพนักงานระดับต้น	142.90 บาท
กรณีที่ 4 บุคคลที่ไม่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และมีอาชีพพนักงานระดับต้น	172.27 บาท
กรณีที่ 5 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , ไม่เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และไม่ได้มีอาชีพพนักงานระดับต้น	93.05 บาท
กรณีที่ 6 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , ไม่เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และมีอาชีพพนักงานระดับต้น	122.42 บาท
กรณีที่ 7 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และไม่ได้มีอาชีพพนักงานระดับต้น	117.75 บาท
กรณีที่ 8 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้พอที่จะหาความสุข , เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และมีอาชีพพนักงานระดับต้น	147.12 บาท
กรณีที่ 9 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้ไม่พอที่จะหาความสุข , ไม่เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และไม่ได้มีอาชีพพนักงานระดับต้น	49.11 บาท
กรณีที่ 10 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้ไม่พอที่จะหาความสุข , ไม่เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และมีอาชีพพนักงานระดับต้น	78.48 บาท
กรณีที่ 11 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้ไม่พอที่จะหาความสุข , เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และไม่ได้มีอาชีพพนักงานระดับต้น	73.81 บาท
กรณีที่ 12 บุคคลที่มั่นใจว่าตัวเองมีรายได้ไม่พอที่จะหาความสุข , เคยมีประสบการณ์อันเลวร้าย และมีอาชีพพนักงานระดับต้น	103.18 บาท

การคำนวณได้จากการใช้ค่าเฉลี่ยอายุที่ 35.55 ปี

ที่มา : จากการประมาณค่า

2) การประมาณมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินการเข้ารับบริการด้าน

จิตเวชโดยแบบจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ

จากตารางที่ 4 -32 เพื่อทำการประมาณมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการเข้ารับบริการด้านจิตเวชของประชาชนชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จะทำการแทนค่าของตัวแปรทุกตัวในแต่ละแบบจำลองด้วยค่าเฉลี่ยที่ได้ โดยใช้ค่าเฉลี่ยอายุที่ 35.55 ปี จะสามารถแสดงมูลค่าความเต็มใจจะจ่ายในกรณีต่างๆตามตัวแปรหุ่นได้ดังตารางที่ 4 –33

4.3.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเต็มใจที่จ่ายเงินการเข้ารับบริการด้านจิตเวชของกลุ่ม

ตัวอย่างทั้งหมดโดยใช้แบบจำลองโพรบิตจากการวิเคราะห์แบบMaximum Likelihood

เนื่องจากคำตอบของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุเป็นการประมาณมูลค่าความเต็มใจจ่ายในรูปตัวเงินสำหรับการเข้ารับบริการด้านจิตเวชและบุคคลนั้น คือตัวเงินที่ประชากรต้องการจะจ่าย แต่สิ่งที่น่าสนใจและทำการศึกษาต่อไปคือ ปัจจัยอะไรบ้างมีผล และ มีผลอย่างไรต่อความต้องการของประชากรในการจ่ายเงินค่าบริการ ความน่าจะเป็นในการที่จะจ่าย เปลี่ยนจากการไม่เต็มใจที่จะจ่าย เป็นพอใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชเป็นอย่างไร โดยวิธีการทดสอบจะใช้แบบจำลองโพรบิต(Probit) ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติแบบ Maximum Likelihood

เนื่องจากข้อจำกัดของเครื่องมือทางสถิติทำให้ต้องจำกัดตัวแปรต้นปัจจัยต่างๆเพียง 15 ตัว โดยเราจะตัดตัวแปรอาชีพที่ไม่ผ่านค่านัยสำคัญทางสถิติในการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุออกจากการประมาณค่าคือตัวแปรทางด้านอาชีพ โดยการประมาณจะได้ค่า Mcfarden R-Square เท่ากับ 0.1221 ซึ่งจะหมายถึงตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายค่าความน่าจะเป็นของความพอใจที่จะจ่ายได้ 12.21 % ค่า Accuracy of Prediction เท่ากับ 70.06% และค่า Significance level เท่ากับ 0.18806 ผ่านระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่ 80%แสดงว่า จากประชากร100 คน แบบจำลองจะสามารถอธิบายความน่าจะเป็นถูกต้อง 70 คน

ตารางที่ 4-34 แสดงผลการทดสอบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเต็มใจที่จ่ายเงินสำหรับการเข้ารับบริการด้านจิตเวชโดยการวิเคราะห์ MLE

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Std. Error	t - statistic	Sig. Lvl
Constant	-2.918	1.1664	-2.502**	0.0124
Age	0.24741	0.126	1.964**	0.0496
Burden	-0.6972	0.25284	-2.757***	0.0058
Edu	-0.1227	0.1061	-0.116	0.9079
Inc-diff	-0.7326	0.38933	-1.882*	0.0599
Enough-1	-0.2454	0.29003	-0.846	0.3975
Enough-2	-0.8234	0.31405	-2.622	0.0087
Exp-Bad	0.28138	0.15979	1.761*	0.0783
Gender	0.24229	0.16135	1.502	0.1332
Low-Occ	0.55478	0.19215	0.289	0.7728
Mem-ill	0.62413	0.19906	0.031	0.975
Mem-Out	0.43359	0.69216	0.626	0.531
Refund	0.17415	0.17303	1.006	0.3142
Status-1	0.93859	0.69494	1.351	0.1768
Status-2	0.33727	0.73081	0.462	0.6444
Status-3	0.38888	0.6727	0.578	0.5632
Total-2	0.30061	0.10244	2.934***	0.0033
Total-3	0.90392	0.88332	1.023	0.3062

Mcfarden R - Square = 0.1221

Accuracy of Prediction = 70.607%

Significance level = 0.18806

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

*** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

จากตารางที่ 4-34 จะเห็นว่าแบบจำลองมีค่าความเชื่อมั่นต่ำเพียง 80% ดังนั้นเพื่อให้การประมาณการถูกต้องตามค่าสถิติ จึงต้องนำเอาเฉพาะตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวช มาทำการวิเคราะห์ใหม่อีกครั้ง โดยตัดตัวแปรที่ไม่เกี่ยวข้องออก เพื่อหาตัวแทนในการประมาณมูลค่าความเต็มใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชของประชาชนชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เฉพาะบุคคลที่มีความเต็มใจที่จะจ่าย จะได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4-35

ตารางที่ 4-35 แสดงผลการทดสอบค่าผลกระทบต่อหนึ่งหน่วย(Marginal Effect)ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเต็มใจที่จ่ายเงินสำหรับการเข้ารับบริการด้านจิตเวช พิจารณาเฉพาะตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตัวแปร	ค่าพารามิเตอร์	ค่า Std. Error	t - statistic	Sig. Lvl
Constant	-0.8445	0.25842	-3.268***	0.0011
Age	0.34117	0.35852	0.952	0.3413
Burden	-0.1809	0.86096	-2.101**	0.0357
Exp-Bad	0.10992	0.56926	1.931*	0.0535
Inc-diff	-0.178	0.13082	-1.361	0.1736
Total-2	0.13854	0.35197	3.936***	0.0001

Mcfarden R - Square = 0.0973

Accuracy of Prediction = 69.537%

Significance level = 0.1747

ที่มา : จากการประมาณค่า

หมายเหตุ : * คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.1$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 90%

** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.05$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

*** คือ มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ $\alpha = 0.01$ หรือ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99%

การประมาณค่าครั้งนี้จะได้ค่า Mcfarden R-Square เท่ากับ 0.0973 ซึ่งจะหมายถึงตัวแปรทั้งหมดสามารถอธิบายค่าความน่าจะเป็นของความพอใจที่จะจ่ายได้ร้อยละ 9.73 ค่า Accuracy of Prediction เท่ากับ 69.537% และค่า Significance level เท่ากับ 0.1747 ใกล้เคียงกับระดับความเชื่อมั่นทางสถิติมากกว่าการประมาณการครั้งแรก แสดงว่าแบบจำลองสามารถทำนายผลจากประชากร 100 คนถูกต้อง 69 คน จะเห็นได้ว่าค่าสถิติต่างๆมีค่าลดลง แต่จะทำให้ผ่านระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่สูงขึ้น ทำให้เราสามารถเชื่อมั่นการแบบจำลองได้ดีกว่าแบบแรก ดังนั้นจากตาราง

ที่ 4-34 เราจะสามารถอธิบายถึงผลของความน่าจะเป็นของมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชที่เปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของตัวแปรตามต่างๆ ได้ดังนี้

ปัจจัยทางด้านอายุ(Age)จะมีผลต่อความน่าจะเป็นของการตัดสินใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวช โดยมีความสัมพันธ์ในทางบวก แต่ไม่ผ่านระดับค่านัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำ 0.1 ที่ตั้งไว้ โดยมีค่าพารามิเตอร์เท่ากับ 0.341 ซึ่งจะหมายถึง ถ้าอายุมากขึ้นจะส่งผลให้มีค่าความน่าจะเป็นที่เลือกจะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชมากกว่าบุคคลที่อายุน้อยกว่าร้อยละ 34.11

ปัจจัยของการมีบุคคลที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษในครัวเรือน (Burden) ซึ่งเป็นตัวแปรนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่มี 2 คำตอบ จะมีผลความสัมพันธ์ต่อความน่าจะเป็นของการตัดสินใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวช โดยมีในทางบวก และผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งหมายถึงบุคคลหนึ่งถ้ามีบุคคลที่ต้องดูแลเป็นพิเศษในครัวเรือนจะมีค่าความน่าจะเป็นที่เลือกจะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชน้อยกว่าบุคคลที่ไม่มีร้อยละ 18.09

ปัจจัยที่การเคยผ่านประสบการณ์เลวร้าย(Exp-Bad)เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ซึ่งเป็นตัวแปรนี้เป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ที่มี 2 คำตอบ ความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ผ่านระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.05$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งอธิบายได้ว่าบุคคลใดประเมินตนเองว่าเคยผ่านประสบการณ์เลวร้าย จะมีค่าความน่าจะเป็นที่เต็มใจจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชสูงกว่าบุคคลที่ไม่เคยร้อยละ 10.99

ปัจจัยของผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำแต่ละเดือน (Inc-diff) จะมีผลความสัมพันธ์ต่อความน่าจะเป็นของการตัดสินใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวช โดยมีในทางบวก แต่ไม่ผ่านระดับค่านัยสำคัญทางสถิติขั้นต่ำ 0.1 ที่ตั้งไว้ โดยมีค่าพารามิเตอร์เท่ากับ -0.178 ซึ่งจะหมายถึง ถ้าบุคคลหนึ่งมีผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำแต่ละเดือนที่สูงกว่าจะส่งผลให้มีค่าความน่าจะเป็นที่เลือกจะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชน้อยกว่าบุคคลที่มีผลต่างของรายได้ และภาระรายจ่ายประจำแต่ละเดือนน้อยกว่าร้อยละ 17.8

ปัจจัยสุดท้ายคือเรื่องทัศนคติต่อเรื่องทางด้านจิตเวช (Total-2) พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ $\alpha = 0.01$ โดยเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแสดงถึงการที่บุคคลยังมีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับจิตเวชมากขึ้นเท่าใด ย่อมมีค่าความน่าจะเป็นที่เต็มใจจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชสูงขึ้นตามด้วย ซึ่งจะมีค่าความน่าจะเป็นที่จะจ่ายมากกว่าอยู่ร้อยละ 13.85

จะเห็นได้ว่าปัจจัยทุกตัวในการศึกษาเรื่องค่าความน่าจะเป็นที่เต็มใจจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชมีลักษณะตรงตามสมมติฐาน และสอดคล้องกับผลของการวิเคราะห์ที่ได้จากวิธีวิเคราะห์สมการถดถอยพหุ ซึ่งทำให้การศึกษาสามารถมั่นใจได้ว่า ตัวแปรปัจจัยดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อมูลค่าความพอใจที่จะจ่ายค่าบริการการวิเคราะห์ทางด้านจิตเวชแน่นอน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved